

– Äpple ... eller?

En lund, ett sötäppelträd i blom, grenarnas skuggdans i det ännu inte gula gräset. Du känner väl doften? Här

rinner ett källsprång ur stenen. Sätt läpparna till, invid utloppets lilla klara kyliga ström. Vad känner du nu?

– Känner ...?

Ja, du gråter ju! Det rinner ur alla hål och porer. Körtlar och slemhinnor slaskar och droppar. Du är som en mellansvensk marsdag, som en tvättsvamp just upplyft och ännu inte urkramad över spannen

– Jag gråter inte!

– Inte?

– Inte. Det är en annan som gråter i mig, om du frågar. Men ser du fjärilen? Blodiga Nereid. Vad gör den här så långt från havet?

– För fjärilar finns inget vilse, varken ångest eller längtan, bara leva och sedan upphöra med det. Lägg dig nu ned i skuggan. Blunda. Låt huvudet, axlarna, ryggen, stjärten och lemmarna tynga mot gräset. Det är vinden du hör, en cikada. En till och sedan många. Upphör det?

– Det upphör. Nu stillnar de varma strömmarna. Och eggen som klyvs och klyver, och gränsen som därvid blir vidare dragen, tycks mig med ens ohyggligt väl, ja faktiskt

perfekt balanserad

Var var vi

när Dafne dog? Låg vi inte allihopa bak lagern gömda, rökte

spliff och kollade på molnens himmelslod? Var var vi

när striden stod? Var ingen av oss med när hon i missmod, ångest, skräck
bad övermakterna om nåd

och skrek på hjälp? Men vi
förstod väl ingenting? Förstod

vi? Vad hjälpte vi, vad gjorde vi ...?

Ja, var var vi

när Dafne dog? så ung, så mycket ogjord återstod. Men vi blev kvar bak
lagern gömda. Drack

en bärs och rökte på och sen som vilda hundar rusa

genom gator, feeds och lundar, skrika högt och böja knä och tända ljus. Vad

sörjer vi? Vad sorg som flammar upp och fades away som utan märken,
utan minne, utan utan, utan annat, utan inte, utan ... offer är det väl och
utan skada skedd. Skam är det

att Dafne dog och ingen av oss längre minns att Dafne dog. Skammens
träd är lagern, bakom vilken

alla stod och satt och låg när Dafnes blod rann ut, den röda flod vid vilken
lagern aldrig vissnar

Hyacint är ingen blomma

Hyacint är ett tyst dåd, ett tungt och dödligt slag mot tinningen. Du tar ett tag om hans testiklar och trycker din spända tunga in i hans öra, som en muräna, skriker till med lungors fulla kraft och spottar sedan ända

in emot hans tympani. Ned

trampad vid herdens fötter tar hyacinten tålmodigt emot all gråt. Den är sin egen begravning,

sin egen begravningskrans. Förlåt dem Herre, de är bara

människor hyacinterna – ett hav, ett folk, en fotbollsläktare av kronblad färdiga, villiga, att utan all ängslan

låta sig trampas sönder. Känner du doften av de fallna? Den stickande ljuva doften av själarna som suckande

namnlösa lämnar sina sargade kroppar

Där med den andre, den nye. O, så rak han

är, så smidig som en ung kvist han böjer, läppjar, han fingertoppar,
ögonfransar sig. Inte kråmar utan bara ... ja, älskar, helt som man
älskar bara. Och

hon, detsamma ungefär. En liten gud av kärlek helt intill en
annan likadan. Av det

att älska, i den kärleks stund, blir
gudalika dessa, som

vi andra ock ibland

Ack herde, grönare än gräset, lågorna
som ilar under skinnet. Dig

håller jag

av! Att själv på kärlek fattig se
dig se på dem som älskar. Gudalika är de

Önskar du att dö? Att döden äntligen få känna nära. Jag kan, ja

famna dig
I gräset kan jag

fastän fattig

låta dig, genom extasens dagg och dimma, smaka lite, slicka kanske

dödens svarta salt, det röda

röda

Kladdig rinner saften ned från hakan, ned på vita halsen, bröstet, in i naveln,
ned i pubeshåren. Rikare

än den som har ett mullbärsträd med mogna bär är endast den som har

en kruka, ett knyte eller en knivsudd bara, men av

saffran. En re

volution den

enda värd att ge sitt öde åt, akta den

för middagssolen! Ja, vilken häpnad, vilken verkanskraft är starkare än doften
av ett nygräddat saffransbröd, en skjorta eller klänning saffransfärgad? Den

griper tag om pannloben, bäckenbotten, och vrider ur oss som en trasa. O ja,

färdiga att blötas upp av en

ny värld

– En ny värld?

– Ja, ny såsom världen är ny post aurora

– Saffransgryning? Är det så du menar?

– Mmm...

Girlanderna gör dig bara

ännu mera naken. Ändå

har du tagit av dig skorna inför mötet och sedan lagt

ditt huvud i hennes knä. Vad känner du? Ångest. Tar hon emot din bön? Jag vet inte. Hur lyder den?

Den lyder: *Ge, snälla, åtrån åt någon annan! Mina hål och kamrar är fulla av grus*

Med ens är det vinter. Tyst snöfall över svarta åkrar och tågrälsen som klyver landskapet. Är det krig? Kanske. Hennes knä är en iskana kall. Hur svarar jag henne när hon lugnar mig? Du svarar

”Jag är ju lugn. Ingenting finns, det vet jag, och allt är som jag ser”

Då går hon hastigt, eller hur? Utan att ta avsked. Hennes åkdon draget av svirrande sparvar i luften. ”Ingenting”, ropar hon med sin gudinneröst över nejden, ”är barnens ord för ’dö’”.

– Vill jag dö? Viskningen faller som en bruten kvist

”*Sy légeis*”, svarar hon (du säger det själv)

Hör du på riktigt henne säga det? Ja, så säger hon och är strax försvunnen

Så sorgligt! Kvar var väl bara då

en doft av viol över snön och köldens isblå ödletungor som ihärdigt slickade din alldeles för stora, av girlander prydda och stelfrusna kropp?

Där står den, eken

i brynet. Och vindarna som kastar sig längs bergets branter ... är det strid eller älskog? Är

det lek eller anfall? Dionysiskt rus, artemisk jakt eller är det faktiskt bara härskargudens dodoniska godtycke? Lyssna! Du hör ju vinden, alla sånger och sus, rassel och

visslingar. Ekens läten lovar sanning säger de. Ja, famna

stammen om du vågar! Inte ens om alla dina systrar

stod vid din sida nådde ni runt. Vilken lem, vilket mäktigt storkukslugn. Hur

måtte icke den fjolliga dödsbrodern kvida under marken, hållen hårt i håret av ekens evighetsrötter

Vem? Jag ...? Nej, du vet ingenting om mig! Jag skumpar som

en strykrädd schakal, äter as, låter mig knullas av syskon och kusiner. Närmare det trädet kommer jag aldrig än att slicka i mig dess frukter med glimmande ögon om natten, om hösten. I mig finns

ingen drift och inget mod. Jag vill mest dö. Utom, kanske, när jag spänner upp imagotältet under siestan och slött ser på

när du ger dig åt honom och rister som ett lövverk i extasen

Rosenlemmad, armar, fingrar, sköte ... Rodnar du? Din blygaste

hud, ditt skinn, din skygghet, som

morgonen rodnar. Först i en aning bara om en skiftning i mörkret, sedan snabbt en springa, en lättnad, en

ros

som slår ut liksom ingenting slår ut, som steg den rosen, inte, ur hjälplösa tanken på noll. O,

likasinnade! *Piel de rosa*. O, morgonrodnadens horder av avklädd all ängslan! Med

er, i morgonrodnad, prick aurora, vill jag ... Vill jag? Vill jag

gå från dröm till akt, till akta. *Blush!*

– Det låter som du menar kriget? Är det till kriget du vill gå?

– Till kriget nej till kriget vill jag gå med er, tillsammans, skuldra inte

invid skuldra

ej!

Råg? Nej, det är

Hirs ... Schyyy

Fält

Ssch! Va?! Ssch! Jag

tänker på här och

bortom här. Gör du? Fält, ja eller

spegelblank parkett kanske. Doft av ådekolonj och vodka. Kristall i ljuskronor, kristall i spetsglasen. Råsidan som frasar. Schij... schyi... ssssch. Lackskornas lädersulor. Schwsh, k, k, schwsh... Hirs

är det

tunga långa mogna ax just före skörd. Solbelysta fält du går igenom låter lite som stenarnas vågrassel i strandbrynet nyss. Så

här ska

livet vara, tänkte du. Moget. Enkelt. Ändligt. En man, vad kan han vara ...? Kanske mellan fyrtiofem och femtio. Starka lår och breda axlar, ankrar sin öppna båt, gungar till och parerar med höften när han

till sist står på kajen. Du får en ouzo med en isbit. Hirs

är det Ssch! Den mannen

kan allt möjligt, tänker du, när du går igenom fältet med de gula axen. Om
döden

vore sådan, ja som att tankfullt gå igenom mogen hirs, ett fält i solsken,
möta skäran öppet, ledigt. Falla bara, ligga sedan så med

spräckta läppar, blöda ur, förenas med

den svarta jorden

